

Arrest

nr. 212 020 van 6 november 2018
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A.-S. ROGGHE
Rue de la Citadelle 167
7712 HERSEAUX

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Beninse nationaliteit te zijn, op 3 januari 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 november 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 september 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 oktober 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat A. ROGGHE en van attaché C. CORNELIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U beweert over de nationaliteit van Benin te beschikken en geboren te zijn op 15 april 1999 te Djoko / Djougou gelegen in Benin. U woonde daar samen met uw moeder, vader, broers M. en G.. Uw vader had nog drie andere vrouwen, zij woonden allen bij jullie in. U ging niet naar school te Benin, op negenjarige leeftijd verhuisde u naar Ghana, Accra alwaar u bij uw oom S.I. (cfr. broer van uw vader), zijn echtgenote H.Z. en hun kinderen I., Y., F. en W. ging wonen. Dit zou immers traditie zijn, de oom dient zijn steentje bij te dragen en voor de opvoeding van één van zijn neven/nichten in te staan.

U ging in Ghana eerst naar de "Honesty Preparatory School", vervolgens ging u naar de "Airport Police School" tot GSS3. Daarna volgde u nog gedurende twee maanden computerschool. Vervolgens hielp u uw tante met de verkoop van goederen op de Mokola markt. U bent ongehuwd en u hebt geen kinderen. U behoort tot de etnie Denden Chi (cfr. Denden, Badendi).

Toen u op vijftienjarige leeftijd nog steeds bij uw oom te Ghana woonde, contacteerde uw vader u telefonisch om naar Benin af te reizen. In Benin bracht uw vader u ervan op de hoogte dat u diende te huwen met een 64 jarige oude man genaamd A.S.A.. U ging niet akkoord en richtte u tot uw oma langs moederskant. Uw oma trachtte hierop tevergeefs met uw vader te spreken, de zaak werd vervolgens tot bij de Chief van de stad genaamd "K." gebracht. Deze man stelde dat u eerst achttien jaar diende te worden, vervolgens zou effectief het gedwongen huwelijk voltrokken worden. U keerde na dit besluit terug naar Ghana en nam uw leven aldaar terug op. Toen uw oma te Benin overleed, besloot u op 03 oktober 2016 terug naar Benin af te reizen teneinde de begrafenisceremonie en de bijhorende rituelen te kunnen bijwonen. Na een tijdje begon uw vader u in Benin terug onder druk te zetten, u stelde hierop dat u niet met deze man kon huwen. Uw vader begon u te mishandelen, hij bond u vast aan een boom, het huwelijk zou binnen de twee weken worden voltrokken. Uw jongste broer M. wist u evenwel los te maken waardoor u kon ontsnappen. U reisde naar Cotonou te Benin, alwaar u een vrouw borden hielp wassen in een station. Toen u na zeven dagen voldoende geld had bijeen gespaard, vertrok u richting Accra te Ghana. Toen u het huis van uw oom wou binnengaan, hoorde u de stem van uw vader. U vluchtte naar een vriendin genaamd Ai., de volgende ochtend verwittigde haar vader uw oom, hij nam u mee naar het ziekenhuis om uw opgelopen verwondingen te laten verzorgen. Uw oom steunde het gedwongen huwelijk niet, hij nam u mee naar Accra New Town waar u bij zijn vriend H. kon blijven. U spendeerde daar uiteindelijk meer dan twee maanden. Daarna nam deze vriend u met een auto mee naar Benin, u verbleef er in een hotel in Cotonou. U werd vervolgens voorgesteld aan een man genaamd W., hij werkte in de haven. Op een avond kwam W. u oppikken met een auto, hij bracht u naar een kamer in de haven, u diende daar te blijven. Op een dag werd de deur geopend en diende u zich naar buiten te begeven, u werd in Cotonou op een schip gezet en u kwam vervolgens op 22 augustus 2017 aan in België, alwaar u op 31 augustus 2017 een asielaanvraag indiende. Uw vader zou momenteel nog steeds in Djoko wonen, uw moeder is reeds zes jaar geleden vertrokken, u weet niets over haar. U weet tevens niet waar uw jongere broer M. is, uw broer G. zou in Cotonou te Benin zijn.

U legt ter staving van uw asielaanvraag geen enkel document voor.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt.

Omtrent het door u geopperde asielrelaas kan er immers het volgende worden opgemerkt.

*U stelt dat uw vader u vanuit Benin telefonisch contacteerde toen u vijftien was en bij uw oom in Ghana verbleef. U diende naar Benin af te reizen. In Benin bracht uw vader u ervan op de hoogte dat u diende te huwen met een 64 jarige oude man genaamd A.S.A.. **Vooreerst is het opmerkelijk dat u pretendeert volkomen uit de lucht te zijn gevallen voor wat betreft uw vader zijn huwelijksvoorstel.** U geeft immers zelf aan dat zowel u als uw oom ervan op de hoogte waren dat u ooit terug naar Benin zou keren, hij zorgde voor u maar zou u niet altijd bij houden en zou u terugbrengen naar uw vader, u zou bij uw nonkel blijven tot u de leeftijd had om te huwen (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dd. 14 november 2017 p. 14, hierna genoemd cgvs p. 14). De leeftijd om te huwen legt u vervolgens op 15-17 jaar (cgvs p. 14). Tevens zou uithuwelijking een traditie in Benin en binnen uw etnie uitmaken (cgvs p. 31) Opmerkelijk genoeg stelt u evenwel – toen u op vijftienjarige en aldus op huwbare leeftijd door uw vader te Ghana werd gecontacteerd -, niet te hebben geweten waarom hij wenste dat u naar hem te Benin zou afreizen (cgvs p. 25). Toen uw vader u uiteindelijk de ware toedracht van uw terugkeer meedeelde, klonk het 'funny' voor u, u had nooit gedacht zo te moeten huwen (cgvs p. 25). Meer nog, u begon te lachen, u dacht dat het een grap was (cgvs p. 26). Echter geeft u onmiddellijk erna toe dat ook uw moeder op dezelfde wijze werd uitgehuwelijkt (cgvs p. 26). U gevraagd waarom u dan dacht dat het u nooit zou overkomen, stelt u het volgende: "Omdat ik dacht, ik bleef bij nonkel, hij is diegene die die beslissing neemt, want hij zorgde voor me, ik dacht niet naar Djoko te moeten en daar te moeten blijven"(cgvs p. 26).*

Het is aldus compleet tegenstrijdig dat u enerzijds verklaart slechts tot de huwbare leeftijd – door uzelf gesitueerd tussen de 15 en 17 jaar – bij uw oom te Ghana te moeten blijven om vervolgens naar Benin terug te keren, dat ook uw moeder vroeger werd uitgehuwelijkt te Benin en dat uithuwelijking in Benin en binnen uw etnie een traditie uitmaakt, terwijl u anderzijds beweert nooit te hebben vermoed waarom uw vader u op vijftienjarige en aldus huwbare leeftijd contacteerde en nooit te hebben gedacht naar Djoko te Benin te moeten terugkeren en daar te moeten blijven en u nooit had gedacht zo te moeten huwen.

Voort is het opmerkelijk dat u na de beslissing van Chief “K.” van Djoko stad – die uw leeftijd om het gedwongen huwelijk te ondergaan optrok naar 18 jaar – terug naar Ghana trok en er gewoon uw leven verder leefde, zonder concreet plan om u aan het gedwongen huwelijk dat u boven het hoofd hing, te kunnen ontsnappen. U stelt immers enkel dat uw plan was om te Ghana verder naar school te gaan (cgvs p. 28). Gezien de school heel duur was, hielp u tevens goederen te verkopen op de markt, zodat u geld kon sparen om uw studies financieel te ondersteunen (cgvs p. 28). U gevraagd of u niet heeft getracht een andere potentiële echtgenoot te Ghana te zoeken en deze man mogelijks voor te stellen aan uw vader, luidt uw antwoord als volgt: “Het ding is dat, ik dacht toen zelfs niet aan huwelijk, mijn mind was niet op huwelijk, ik dacht hoe mezelf te verbeteren academisch gezien” (cgvs p. 29). Uit uw verklaringen blijkt dat u aldus te Ghana enkel was gefocust op uw academische carrière en u hoegenaamd niet wakker lag van het gedwongen huwelijk dat in Benin boven uw hoofd hing. Men kan logischerwijze verwachten dat iemand die tegen haar wil in zal worden verplicht een gedwongen huwelijk aan te gaan, alles in het werk zal stellen om hieraan te ontkomen en de nodige voorzorgsmaatregelen zal treffen. Het feit dat u dit heeft nagelaten, ondermijnt in ernstige mate de door u ingeroepen feiten van vervolging.

Verder is het opmerkelijk dat u besloot op 03 oktober 2016 op 17 jarige leeftijd - naar aanleiding van het overlijden van uw oma – op eigen initiatief naar Benin terug te keren. U gevraagd waarom u het risico nam om terug te keren naar Benin, naar uw familie die u wou uithuwelijken op uw achttiende, stelt u het volgende: “Ja, omdat mijn oma was me heel dierbaar, ik had geen moedersliefde, ze was deel van me, alles wat ik in moeder zie, zie ik in haar, toen ze stierf, ik had geen reden niet te gaan, zelfs als ik risico daarmee nam, ik zei dat ik wou gaan. Vader belde om oom te informeren, hij zei ok je kan gaan, ik nam de bus naar Djoko, toen ik aankwam was ze al begraven” (cgvs p. 32). U er nogmaals mee geconfronteerd dat u toch wel een heel groot risico nam door naar Benin terug te keren, stelt u het volgende: “Ja, ik woonde niet bij vader toen, ik hield afstand van hem, tantes waren er en hielden van me, ze konden me beschermen, ik woonde daar. Ik kwam met geld, had geld bij me, kon weglopen... ik spendeerde er niet meer maanden, van oktober 3 tot mei 2e, toen ik ontsnapte” (cgvs p. 32). U vervolgt uw relaas door te stellen dat u bij uw tantes woonde in Benin, meer bepaald uw moederskant zussen en nonkel (cgvs p. 32). Er kan hierbij opgemerkt worden dat uit uw eerste verklaringen blijkt dat uw moeder haar zussen H.F. en We. en haar broer A.F. – allen woonachtig te Djoko - (cgvs p. 16-17) aanvankelijk uw gedwongen huwelijk afkeurden, doch ze u daarna de rug toekeerden en wel gewonnen waren voor het huwelijk en uw vader steunden in zijn beslissing (cgvs p. 30). U met deze bevindingen geconfronteerd, geeft u toe dat deze familieleden u inderdaad voor de begrafenis van uw oma “steunden”, in die zin dat ze wel vonden dat u pas op achttienjarige leeftijd het huwelijk diende aan te gaan en niet vroeger (cgvs p. 32). Nadat de begrafenis van uw oma plaatsvond, veranderden ze evenwel van mening en steunden ze gewoon volledig uw vader, ongeacht de leeftijd die u bezat op het moment van het huwelijk (cgvs p. 32). Verder geeft u nog aan dat uw toenmalige onderkomen bij uw tantes en nonkel langs moederskant slechts drie mijlen van uw vader zijn huis was verwijderd (cgvs p. 32). Het is dan ook compleet ongeloofwaardig dat u naar aanleiding van het overlijden van uw oma – overigens op amper een half jaar van uw achttiende verjaardag verwijderd – op eigen initiatief naar Benin zou terugkeren en u bij uw tantes zou intrekken, gezien ook zij overduidelijk van in het begin de beslissing steunden dat u op uw achttiende het gedwongen huwelijk diende te ondergaan en zij overigens op slechts drie mijlen van uw vader verwijderd woonden. Er kan verder nog opgemerkt worden dat u pretendeert van 03 oktober 2016 tot mei 2017 in Benin te zijn gebleven, dit terwijl u reeds op 15 april 2017 de leeftijd van achttien jaar – aldus de afgesproken leeftijd waarop u gedwongen diende te huwen - had bereikt. Meer nog, nadat u een 40-tal dagen te Benin was, begon uw vader u eraan te herinneren, hij kwam elke avond naar het huis, hij bleef u eraan herinneren dat u moest huwen (cgvs p. 33). Gezien u zeker wist dat u zou weglopen, gaf u hem evenwel niet veel aandacht (cgvs p. 33). Op 02 mei zou hij dan uiteindelijk fysieke agressie tegenover u hebben geuit (cgvs p. 33). U gevraagd waarom u van oktober 2016 tot mei 2017 in Benin bleef, gezien u ondertussen achttien jaar was geworden, stelt u het volgende: “Omdat, daarom legde ik uit, de begrafenis procedure, 40 dagen tot 1 jaar.

Tantes waren daar, woonden in hetzelfde huis, ik voelde me comfortabel, één woonde in Cotonou, ze zei als ze weg ging dat we samen zouden wonen” (cgvs p. 33). U ermee geconfronteerd dat ook uw tantes sowieso van in het begin uw gedwongen huwelijk vanaf uw achttiende verjaardag ondersteunden en waarom u dan bij uw tantes bleef tijdens deze periode, stelt u het volgende: “Ja het is geen fixed date voor het huwelijk, ze zeiden niet op uw geboortedag, het kan november, december zijn, het is geen fixed thing” (cgvs p. 33). U ermee geconfronteerd dat, desondanks een begrafenis volgens uw cultuur een jaar kan duren, u daarom toch niet zolang daar dient te blijven, stelt u het volgende: “Neen, mijn tantes, ze zijn zoals moederfiguur voor me, kan niet zomaar vertrekken. Ik was er voor begrafenis, ik ging niet naar school in Ghana, ik had niets te verliezen, deed niks in Ghana om het event te missen, ik dacht waarom niet blijven. Eind mei ging ik vertrekken, dat zei nonkel, twee mei begon alles” (cgvs p. 33). **De door u aangehaalde redenen – zijnde dat een begrafenis tot een jaar kan duren, dat u zich comfortabel voelde bij uw tantes en dat zij zoals een moederfiguur voor u zouden zijn, nemen niet weg dat uw tantes uw gedwongen huwelijk vanaf achttienjarige leeftijd sowieso steunden en verklaren niet waarom u het risico zou nemen nog steeds op achttienjarige leeftijd in Benin te verblijven. Uw vage en ongeloofwaardige verklaringen - zijnde dat u niet naar school ging in Ghana en aldaar niets deed om het event te missen, u niets te verliezen had om de begrafenis te missen, u dacht waarom niet blijven en uw nonkel zei dat u eind mei ging vertrekken, bewijst enkel dat u overduidelijk geen haast had om Benin te verlaten en u sowieso pas van plan was eind mei 2017 – en aldus op achttienjarig leeftijd – uit Benin te vertrekken, dit ondermijnt dan ook in ernstige mate het door u voorgehouden gedwongen huwelijk op achttienjarige leeftijd te Benin. Er kan nog opgemerkt worden dat - hoewel u aanhaalt dat er geen vaste datum voor het gedwongen huwelijk werd vastgelegd - u zelf verklaarde dat de overeenkomst luidde dat u die man zou huwen als u achttien bent (cgvs p. 28). Het feit dat er mogelijks geen concrete datum voor het huwelijk werd vastgelegd, neemt niet weg dat u vanaf uw achttiende verjaardag op 15 april 1993 het risico liep om gedwongen te worden uitgehuwelijkt in Benin.**

Het is aldus compleet ongeloofwaardig dat u naar aanleiding van het overlijden van uw oma – overigens op amper een half jaar van uw achttiende verjaardag verwijderd – op eigen initiatief naar Benin zou terugkeren. De door u aangehaalde redenering dat u bij uw tantes ipv bij uw vader woonde en dat zij van u hielden en u konden beschermen, gaat allesbehalve op, gezien ook zij van in het begin de beslissing steunden dat u op uw achttiende het gedwongen huwelijk diende te ondergaan. Overigens woonden ze op slechts drie mijlen van uw vader verwijderd en begon uw vader reeds na 40 dagen druk op u uit te oefenen om het huwelijk aan te gaan. Tot slot is het compleet ongeloofwaardig dat u niet alleen kortelings voor uw achttiende verjaardag naar Benin zou afreizen, doch u daar tevens tot na uw achttiende verjaardag - op 15 april 2017 - zou blijven rondhangen.

Gevraagd of u zich niet elders in Benin kon vestigen [dan in Djoko], ontkent u dit, behalve in Cotonou, zou u geen familieleden hebben die ergens wonen die u vertrouwt op dat moment (cgvs p. 36). Gepolst of u als achttienjarige niet gewoon zelf een leven kon beginnen, stelt u dat dit niet makkelijk is in die situatie, u kan zelf geen beslissing nemen (cgvs p. 36). U verduidelijkt het volgende: “De beslissing is niet van mij. In het station sliep ik op straat, in het station, in een keuken, hoe overleven in die town of city. Er is geen bescherming, geen specifiek huis waar je kan slapen en 's ochtends wakker kan worden” (cgvs p. 36). Er kan hierbij evenwel worden opgemerkt dat u – na uit Ghana te zijn gevlucht – wederom uitgerekend naar Benin bent gereisd, alwaar u zich een tijdje in Cotonou vestigde (cgvs p. 36). **Hoewel ook uw reisroute via Benin de nodige vragen oproept – gezien u in Benin door uw familie zou worden geviseerd en ze u gedwongen zouden willen laten huwen – kan er worden opgemerkt dat u in dit kader zelf aangeeft dat u in Cotonou niet makkelijk kan worden gevonden, het is heel groot, je kan er niet zomaar iemand opsporen (cgvs p. 36). Meer nog, de reisweg van Djoko naar Cotonou zou maar liefst vijf uur bedragen (cgvs p. 6). U maakt aldus niet aannemelijk dat - zelfs al zouden de door u ingeroepen motieven aan de werkelijkheid beantwoorden, hetgeen hierboven ten eerste werd betwist - u geen intern vluchtalternatief zou hebben bij terugkeer naar Benin en dat u zich aldaar niet elders zou kunnen vestigen om aan de situatie te ontkomen.**

Ten slotte blijkt u er niet van op de hoogte te zijn of er al dan niet een wet tegen uithuwelijking in Benin bestaat. Eerst stelt u immers dat u denkt van niet, u weet niet over andere delen van Benin, om vervolgens toch aan te geven dat er in Djoko geen wet zou zijn, u zou niet verbaasd zijn moest het in andere plaatsen zoals Cotonou wel bestaan (cgvs p. 38). Bij jullie zouden ze het evenwel niet via wet doen, dan zou je immers naar de politie moeten gaan, je zou u niet tot de politie kunnen richten, gezien het een familiezaak betreft (cgvs p. 38).

Er kan hierbij opgemerkt worden dat er meerdere wetten ter bescherming van de rechten van vrouwen sinds 2003 werden goedgekeurd, in het bijzonder de wet van 2012 ter preventie en repressie van geweld tegen vrouwen waarbij alle personen worden bestraft die zich schuldig maken aan medeplichtigheid van een gearrangeerd of gedwongen huwelijk / samenwonen (zie informatie administratief dossier). **U zou ook geen organisaties te Benin kennen die zich zouden ontfemen over slachtoffers van uithuwelijking en u zou dergelijke organisaties tevens niet hebben trachten te contacteren** (cgvs p. 38). U stelt hieromtrent enkel dat u er niet opgroeide, u dacht niet dat het nodig was, u kent niet veel mensen die u kunnen helpen, waarmee u kan praten (cgvs p. 39). Er kan hierbij opgemerkt worden dat er in Benin wel degelijk dergelijke organisaties in het leven werden geroepen, zoals bijvoorbeeld "Centres de Promotion Sociale" (CPS), "ONG" (Organisation non Gouvernementale) en "d'associations Confessionnelles" (zie informatie administratief dossier). Dat u hiervan niet op de hoogte bent, roept andermaal vragen op naar de waarachtigheid van uw verklaringen over uw gepland gedwongen huwelijk.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over het beroep

2.1. Verzoekschrift

Verzoekster voert in haar verzoekschrift van 3 januari 2018 een schending aan van "de artikelen 48/2 tot en met 48/5, 62 van de wet van 15.12.1980 betreffende toegang tot het grondgebied, het verblijf, vestiging en de verwijdering van de vreemdelingen, artikel 1 van het verdrag van Genève van 28.07.1951 betreffende de status van Vluchtelingen, de algemene motiveringsplicht, het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel, als beginselen van behoorlijk bestuur en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en de materiële motiveringsplicht."

Waar verweerder opmerkt dat verzoekster volledig uit de lucht komt gevallen bij het huwelijksvoorstel van haar vader, legt verzoekster uit dat ze niet op de hoogte was van het ontwerp van haar vader. Ze verduidelijkt dat haar vader, toen hij haar op vijftienjarige leeftijd vroeg om naar Benin af te reizen, niets gezegd heeft en dat er geen sprake was van een huwelijk. Verzoekster geeft aan dat ze dacht dat hij haar wilde weerzien en dat het slechts in Benin was dat hij verzoekster ervan op de hoogte bracht. Verzoekster wijst erop dat ze niet akkoord ging en zich tot haar oma langs moederskant richtte die haar vertelde dat haar moeder vroeger ook uitgehuwelijkt werd. Verzoekster stelt dat ze hier niet van op de hoogte was en dat ze toen beseftte dat het risico van een gedwongen huwelijk werkelijk was. Verzoekster benadrukt dat ze de bescherming van haar oma verwachtte. Verzoekster haalt het gehoorverslag aan (p. 26).

Aangaande de vaststelling van verweerder dat het opmerkelijk is dat verzoekster na de beslissing van Chief K. van Djoko stad - die haar leeftijd om het gedwongen huwelijk te ondergaan optrok naar 18 jaar - terug naar Ghana trok en er gewoon haar leven verder leefde, zonder concreet plan om het huwelijk te kunnen ontsnappen, voert verzoekster aan dat ze opnieuw naar school wilde om een diploma te behalen en zelfstandig te worden. Verzoekster herneemt dat ze tegen haar vader gelogen heeft, "Ze zei tegen haar vader dat ze de man zou huwen zodat hij ze zou laten gaan. (Gehoorverslag Blz 28) In geval van gedwongen huwelijk wou ze zelfmoord proberen. (CGVS gehoorverslag Blz 29) Het CGVS heeft dan een totaal onaanvaardbare houding tijdens het gehoor gehad. Hij stelde voor als alternatieve oplossing een huwelijk met een andere man in Ghana! (CGVS Blz 29)".

Verzoekster merkt op dat haar tijdens het gehoor gevraagd werd of zij in Ghana had geprobeerd een andere man te zoeken en deze voor te stellen aan haar vader. Zij is van oordeel dat dit niet wettelijk en moreel is. Zij benadrukt dat zij minderjarig was, verder wilde studeren en een gedwongen huwelijk weigerde. Dat de beschermingsagent een huwelijk met een andere man voorstelt als oplossing is volgens verzoekster een schending van de zorgvuldigheidsplicht en het redelijkheidsbeginsel.

Verder merkt verweerder op dat verzoekster besloot op 3 oktober 2016 op zeventienjarige leeftijd - naar aanleiding van het overlijden van haar oma - op eigen initiatief terug te keren naar Benin.

Verzoekster beaamt dat zij inderdaad terugkeerde en verwijst naar haar uitleg tijdens het gehoor (p. 32). Verzoekster benadrukt in het verzoekschrift dat het voor haar heel belangrijk was om afscheid te nemen van haar oma. Ze herneemt dat ze bij haar tantes langs moederszijde woonde en door hen werd beschermd.

Ten slotte haalt verzoekster aan dat ze door haar vader mishandeld werd, wat niet door het CGVS in twijfel wordt getrokken. Verzoekster stelt vast dat het CGVS nochtans geen belang aan dit bewijs gehecht heeft.

In hoofdorde wordt gevraagd verzoekster de vluchtelingenstatus toe te kennen. In uiterst subsidiaire orde wordt gevraagd de beslissing te vernietigen en de zaak naar het CGVS terug te zenden.

2.2. Over de gegrondheid van het beroep

2.2.1. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.2.2. Uit de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet en artikel 4, § 1 van de Richtlijn 2011/95/EU volgt dat het in de eerste plaats aan de asielzoekster toekomt om de nodige relevante elementen te verschaffen om over te kunnen gaan tot een onderzoek van haar verzoek om internationale bescherming. De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis en hierbij moet onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.3. Aangaande de vluchtelingenstatus

2.3.1. Verzoekster verklaart niet terug te kunnen keren naar Benin omdat ze aldaar gedwongen zou uitgehuwelijkt worden.

2.4. Verwerende partij stelt ter terechtzitting afstand te doen van het argument in de bestreden beslissing dat verzoekster, indien ze wilde ontsnappen aan een gedwongen huwelijk, zelf maar had moeten trouwen met een persoon van haar keuze.

2.4.1. De Raad hecht echter geen geloof aan verzoeksters asielrelaas. Vooreerst kan niet worden aangenomen dat verzoekster volledig uit de lucht viel - en bovendien zelfs dacht dat het om een grap ging (gehoorverslag van het CGVS van 14 november 2017, ofwel notities persoonlijk onderhoud (hierna: CGVS-verslag), p. 26) - wanneer zij haar vaders huwelijksvoorstel te weten kwam toen zij op vijftienjarige leeftijd terugkeerde naar Djougou, Benin (CGVS-verslag, p. 25-26). Verzoekster verklaarde immers dat zij bij haar oom zou blijven tot de leeftijd om te huwen, die volgens verzoekster op 15-17 jaar ligt (CGVS-verslag, p. 14), gaf aan dat uithuwelijking een traditie in Benin en binnen haar etnie uitmaakt (CGVS-verslag, p. 31) en wist dat ook haar moeder op dezelfde wijze werd uitgehuwelijkt (CGVS-verslag, p. 26). Verzoeksters verklaringen komen niet geloofwaardig voor.

2.4.2. Voorts kan niet worden ingezien dat verzoekster na de beslissing van Chief "K." van Djougou - die verzoeksters leeftijd om het gedwongen huwelijk te ondergaan optrok naar 18 jaar - gewoon terug naar Ghana ging en er haar leven verderzette, zonder na te denken over hoe zij aan het gedwongen huwelijk zou kunnen ontsnappen. Zo stelde verzoekster dat zij enkel van plan was om in Ghana verder naar school te gaan (*"Mijn plan was om naar school te gaan, verder naar school te gaan. Maar de school was heel duur, NIIT, heel populair. Dus ik hielp met de zaken in de markt.*

We deden klein geld samen zodat ik zou kunnen gaan.”, CGVS-verslag, p. 28). Verzoekster verklaarde dat zij ook hielp met goederen te verkopen op de markt omdat de school heel duur was (CGVS-verslag, p. 28). Uit verzoeksters verklaringen blijkt dat verzoekster in Ghana enkel gefocust was op haar academische carrière en dat zij niet wakker lag van het gedwongen huwelijk dat haar in Benin boven het hoofd hing. Van iemand, die tegen haar wil uitgehuwelijkt zal worden, kan redelijkerwijs worden verwacht dat zij alles in het werk zou stellen hieraan ontkomen, minstens zich zorgen maken hierover, *quod non*. De vaststelling dat verzoekster in het geheel niet bezig was met dit beweerde gedwongen huwelijk ondermijnt de waarachtigheid van haar voorgehouden vrees.

2.4.3. Aldus is het allesbehalve aannemelijk dat verzoekster ingevolge het overlijden van haar oma - overigens op amper een half jaar van haar achttiende verjaardag - op eigen initiatief naar Benin zou terugkeren en bij haar tantes zou intrekken. Indien verzoekster werkelijk vreesde uitgehuwelijkt te worden, kan niet worden ingezien dat verzoekster het risico nam vrijwillig terug te keren naar Ghana en er bovendien langere tijd - tot na haar achttiende verjaardag - te verblijven (CGVS-verslag, p. 32). Verzoeksters uitleg dat zij bij haar tantes verbleef in plaats van bij haar vader, kan niet overtuigen, nu ook haar tantes van in het begin de beslissing tot uithuwelijking van verzoekster op achttienjarige leeftijd steunden (CGVS-verslag, p. 32). Overigens woonden verzoeksters tantes op slechts drie mijl van haar vader verwijderd en begon verzoeksters vader reeds na 40 dagen druk op verzoekster uit te oefenen om het huwelijk aan te gaan (CGVS-verslag, p. 32-33).

2.4.4. Hoewel aannemelijk is dat verzoekster afscheid wenste te nemen van haar oma, kan niet worden ingezien dat verzoekster, in het licht van de gedwongen uithuwelijking die haar boven het hoofd hing, maandenlang van 3 oktober 2016 tot 2 mei 2017 in Benin, bij haar tantes bleef (CGVS-verslag, p. 32). Dit klemt te meer nu verzoekster op 15 april 2017 achttien jaar werd - de leeftijd waarop zij volgens Chief K. mag worden uitgehuwelijkt. Ook al kan een begrafenis volgens verzoekster in haar cultuur tot een jaar duren, wil dit niet zeggen dat verzoekster zo lang diende te blijven. Verzoeksters uitleg, *“Nee, mijn tantes, ze zijn zoals moederfiguur voor me, kan niet zomaar vertrekken. Ik was er voor begrafenis, ik ging niet naar school in Ghana, ik had niets te verliezen, deed niks in Ghana om het event te missen, ik dacht waarom niet blijven. Eind mei ging ik vertrekken, dat zei nonkel, twee mei begon alles.”* (CGVS-verslag, p. 33), kan niet overtuigen en doet zelfs blijken dat verzoekster de intentie had te blijven tot eind mei, anderhalve maand na haar achttiende verjaardag. Bovendien verklaarde verzoekster dat haar tantes haar na de begrafenis de rug toekeerden en haar vader steunden in zijn beslissing dat verzoekster voor de leeftijd van achttien jaar diende te huwen (CGVS-verslag, p. 32). Verzoekster kan niet aannemelijk toelichten waarom zij zo lang in Djougou bij haar tantes bleef. Ook het gegeven dat er geen concrete datum voor het huwelijk werd vastgelegd, neemt niet weg dat verzoekster vanaf haar achttiende verjaardag het risico liep om gedwongen te worden uitgehuwelijkt in Benin. Verzoeksters onvoorzichtige en nonchalante houding ondergraaft de geloofwaardigheid van haar beweringen in verband met het gedwongen huwelijk dat haar boven het hoofd zou hangen.

2.4.5. Gezien geen geloof wordt gehecht aan verzoeksters gedwongen huwelijk, kan aldus niet verbazen dat verzoekster niet op de hoogte is van het eventuele bestaan van een wet tegen uithuwelijking in Benin. Zo gaf verzoekster initieel aan dat ze dacht van niet en dat ze het niet wist over andere delen van Benin, om vervolgens toch aan te geven dat er in Djougou geen wet zou zijn en verzoekster niet verbaasd zou zijn moest het in andere plaatsen zoals Cotonou wel bestaan (*“Ik denk het niet. Ik weet niet over andere delen van Benin. (...) In Djoko niet, ik zal niet verbaasd zijn in andere plaatsen zoals Cotonou, bij ons doen ze het niet via wet, dan moet je naar de politie gaan, je kan niet naar de politie gaan.”*, CGVS-verslag, p. 38). Uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat er meerdere wetten ter bescherming van de rechten van vrouwen sinds 2003 werden goedgekeurd, in het bijzonder de wet van 2012 ter preventie en repressie van geweld tegen vrouwen waarbij alle personen worden bestraft die zich schuldig maken aan medeplichtigheid van een gearrangeerd of gedwongen huwelijk / samenwonen (COI Focus *“Benin. Le mariage forcé ou précoce”* van 21 juni 2013, p. 15-18). Verder zou verzoekster ook geen organisaties, die zich ontfemen over slachtoffers van uithuwelijking, kennen in Benin, noch heeft zij dergelijke organisaties trachten te contacteren (CGVS-verslag, p. 38, p. 39). Nochtans blijkt uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier dat er in Benin wel degelijk dergelijke organisaties in het leven werden geroepen, zoals onder meer *“Centres de Promotion Sociale”* (CPS) (COI Focus *“Benin. Le mariage forcé ou précoce”* van 21 juni 2013, p. 3). De vaststelling dat verzoekster hiervan niet op de hoogte is, toont andermaal haar gedesinteresseerde nonchalante houding ten aanzien van het nakende gedwongen huwelijk aan, wat afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van haar beweringen hieromtrent.

2.4.6. In zoverre geloof wordt gehecht aan verzoeksters asielrelaas - *quod non* - maakt verzoekster niet aannemelijk dat zij zich niet elders in Benin kon vestigen. Zo liet verzoekster bij het CGVS optekenen: "Kon u niet elders in Benin wonen?", "Nee. Behalve Cotonou, ik heb geen familieleden die ergens wonen die ik vertrouw op dat moment.", "Behalve familie? Zelf leven beginnen?", "Dat is niet makkelijk in die situatie, kan zelf geen beslissing nemen.", "Hoezo?", "De beslissing is niet van mij. In het station sliep ik op straat, in het station, in een keuken, hoe overleven in die town of city. Er is geen bescherming, geen specifiek huis waar je kan slapen en 's ochtends wakker kan worden.", "U verliet Ghana en reisde wederom via Benin? Risico inschatting?", "Ik ging niet naar Djoko, ik ging naar Cotonou, hij kan me daar niet makkelijk vinden, het is heel groot, je kan er niet zomaar iemand opsporen." (CGVS-verslag, p. 36). Aldus dient opgemerkt dat verzoekster - na uit Ghana te zijn gevlucht - naar Benin reisde, waar zij zich een tijdje in Cotonou vestigde (CGVS-verslag, p. 36). Hoewel evenmin kan worden ingezien dat verzoeksters vlucht via Benin verliep - gezien verzoekster in Benin door haar familie zou worden geïnterviewd - kan er worden opgemerkt dat verzoekster in dit kader zelf aangeeft dat zij in Cotonou niet makkelijk kan worden gevonden (CGVS-verslag, p. 36). Meer nog, de reisweg van Djougou naar Cotonou zou vijf uur bedragen (CGVS-verslag, p. 6). Verzoekster maakt aldus niet aannemelijk dat zij - ingeval haar asielmotieven waarachtig zijn, *quod non* - niet over een intern vluchtalternatief zou beschikken bij terugkeer naar Benin.

2.4.7. Verzoekster beperkt zich in het verzoekschrift tot het herhalen van het asielrelaas en het negeren van de motieven en de conclusies van de bestreden beslissing, het maken van verwijten naar het CGVS, het formuleren van bonte beweringen en het maken van persoonlijke vergoelijkingen en excuses, maar laat na concrete en geobjectiverde elementen aan te voeren.

2.4.8. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, in aanmerking worden genomen.

2.5. Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus

2.5.1. Verzoekster heeft niet aannemelijk gemaakt dat zij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoekster beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit haar verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat zij voldoet aan de criteria van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

2.5.2. Verzoekster voert tevens geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat zij in geval van een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

2.6. Er wordt geen gegronde middel aangevoerd.

2.6.1. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aantoonde.

2.6.2. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes november tweeduizend achttien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. DECLERCK